

VLASTIMIL ŠIK
narozen 1954 v Brně.

V letech 1969—1973 studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti u profesorů Jana Blažka a Jana Gajdoše. 1975—1980 studium na Akademii výtvarných umění v Praze u prof. Františka Jiroudka.

ÚČAST NA KOLEKTIVNÍCH VÝSTAVÁCH

- 1982 — Praha, palác U Hybernů — výstava k výročí Vítězného února
- 1983—1984 — Praha, Špálova galerie — Člověk naší doby
- 1984 — Moskva, Kazaň, Bratislava — Můj současník
- 1984 — Sofie — Mezinárodní výstava mladých malířů
- 1985 — Praha, Staroměstská radnice
- 1985 — Varšava — Můj současník
- 1985 — Praha, Mánes — výstava ke 40. výročí osvobození
- 1986 — Praha, Galerie V. Kramáře — Nová tvorba
- 1987 — Praha, Mánes — Obrazy a sochy pražských členů SČVU

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

- 1985 — Příbram
- 1985 — Vysoké nad Jizerou
- 1986 — Praha, Atrium (s Jakubem Vinklářem)

NA TERASE, olej 1986

115. výstava v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1987. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, pobočka KPVU v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV, v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze. Výtisk Mír 6, provoz 62, Praha 3.

VLASTIMIL ŠIK

OBRAZY

RODNÝ DŮM VÁCLAVA ŠOLCE
SOBOTKA

29. ČERVENEC — SRPEN 1987

15. srpna Šik

ZUZANA, olej 1985

Vlastimil Šik je malíř, který hledá sám v sobě, řekl bych, že vchází sám do sebe. Nehledá oporu v tom, co vidí kolem sebe, a je toho možno vidět dost. Nevěřící náhodám. Nedává se svěst módami. Je to těžká cesta. Na začátku je ovšem školení. Dostalo se mu školení v dobré, známé škole. Škole, která ho vybavila určitou hotovostí vidění a ruky. V tomto směru stojí vedle víceroch současníků, kteří představují dnes část mladé generace. Ale jde o to najít něco svého, najít sebe. Jde o to, čemu se říká přínos. Proto ta obtížnost cesty, o které mluvím. Každý neseme s sebou snahy celého dosavadního osobního života, původu především. Myslím, že zadumané Valašsko se z jeho práce asi hned nevytratí. Zvláštní kraj podhorský, ne nepodobný tomuto v Českém ráji. Ale smutnější a tvrdší. Je zajímavé, jak chlapec, který tu tvrdost v osobním životě příliš nepoznal,

jak nasál do sebe ono ovzduší. Je citlivý, velice. Jeho první obrazy byly smutné podhorské krajiny bez lidí. Díval se do země hnětené těžkou prací jako do zrcadla a hledal svůj vlastní obraz. To nebyla cesta. Poznal to. Ale bylo užitečné pokusit se o vlastní vidění. Ale odpověď nedalo.

Znovu vystoupil člověk. A hned ti nejbližší. Portréty, studie, kompozice. Jsme svědky zrodu skutečného figuralisty. Je to jedna z nejnáročnějších disciplin malby. Je to on sám, jsme to my, kteří se v obrazech objevujeme. Mladého malíře láká přednes. Umí kreslit podobu, umí uhodit štětcem. Ale jde o víc. Proniknout do nitra malovaných osob. Odvěká touha portrétisty. Tady se projevuje expresivní cítění. Vztahy, které k lidem má, příhody, které s nimi prožil. Nechce filosofovat, svádí ho to. Ještě není čas na definitivní soudy, on to dobře ví. Je mladý a to je deviza. Ale ukazuje se míra vlastního pohledu. Pravdivost. Neafektovanost. Vážnost, která mu bude asi už stálým průvodcem.

Jde o obraz. Malíř si to stále víc uvědomuje. A tady je vidět vědomé úsilí, vědomá cesta. Zbavil se forem získaných školou. Očistil paletu od melancholických tónů, které jsou někdy odrazem prvních životních zkušeností, ale nesluší mládí. Obrazy jasní. Začíná stavět obraz jako geometrický rozvrh. Přemýšlí o vztazích komponovaného objektu a o vztazích barev. Vstoupil podruhé do obrazu už jako vědomý tvůrce.

Některé snahy ponese s sebou dál. Silný sociální motiv. To je ta opravdovost, neschopnost vidět model povrchně. Ať se jedná o starého dělníka nebo krásnou mladou ženu. S malířskou chutí provádí kreslené, napsané portréty. Musí pěstovat oba póly, aby zůstal v pohybu.

Tvarový a světelný řád — lehká výrazová kresba. Expresie korigovaná občanským civilismem. Civilismus mířící k intimitě osobní zповědi. A jsou to stále lidé, kteří jsou zde přítomni. Jemně vystavěný barevný akt osoby nejbližší. Kompozice s ní, naznačující širší vztahy. A znovu problém barvy, světlo se stěhuje do obrazu jako objekt. Od obrazu k obrazu nový problém a postup v jeho řešení. Obraz

AKT, olej 1985

k obrazu článkem řetězu poznání a soustředění, obraz vlastního života postupně se jasnící a nacházející své místo mezi lidmi, ke kterým směřuje.

Přeji mu odvahu k započaté cestě za světlem.

LADISLAV KAROUŠEK